

[Hæder.]

dinge, der fortsat er til stede i Sydvietnam, og som gennem deres tilstedeværelse som eventuelle vidner til, hvad der sker, kan være med til at mindske antallet af revolutionære henrettelser og andre handlinger, der forøger det sydvietnamesiske folks martyrium.

Vi bør formodentlig endvidere presse på, for at der bliver emigrationsrettigheder og immigrationsmuligheder for sydvietnamesere, der kan få opholdstilladelse i andre lande. En sådan ret var til stede ifølge Genèveaftalerne i 1954 og blev benyttet. Hundredtusinder af nordvietnamesere flygtede dengang. Det skulle der måske også være mulighed for. I hvert fald, det bør forsøges.

Ib Nørlund (DKP):

Mine første ord i denne debat skal være en hjertelig lykønskning fremsat fra denne talerstol til Vietnams folk i anledning af, at de nu har bragt 45 års, for det er tallet, 45 års uafbrudt og ukuelig frihedskamp til sejr.

Målet for denne kamp var at sikre det vietnamesiske folks ret til at bestemme i sit eget land, i et Vietnam, som kan leve i fred og selvstændighed og med anerkendt neutralitet. Det mål kan vel nu anses for endeligt sikret.

Det er vundet i kamp mod kolonialismens og imperialismens stærkeste magter, og at en sådan sejr kan vindes, er et udtryk for, at verden er anderledes, end den var før. 45 år er mere end et par generationers bevidste liv. En sådan folkelig kraftanstrengelse i kampen for friheden har krav på en verdens respekt. Den sejr, der er vundet, er imidlertid ikke alene en sejr for Vietnams folk, men også for den internationale solidaritet med Vietnams retfærdige sag, som en stadig voksende opinion i det danske folk har ydet sit bidrag til.

Udenrigsministerens redegørelse gør ret i at tage udgangspunkt i den historiske baggrund. Det skal dog siges, at fremstillingen bærer præg af at have været igennem udenrigsministeriets vaskemaskine, der som vanlig får den historiske sandhed til at fremtræde så afbleget og forvasket som en moderne cowboybuks, og det er skade. Men jeg skal dog gerne påskønne de fremskridt, der er sket, siden en socialdemokratisk uden-

rigsminister ville affærdige protesterne mod USAs terrorkrig i Vietnam som et påfund af, som han sagde, nogle skørhovedede kommunister, godkendte den nu dokumenterede svindel med den såkaldte Tonkinbugt-episode — som i redegørelsen pænt benævnes begivenhederne i august 1964 — som berettigelse for at slippe luftterroreren løs, og for offentlighedens øjne trakterede forfatterinden Sara Lidman med støkkemetoden, da hun bragte direkte vidnesbyrd om sine oplevelser i Vietnam.

Redegørelsen erkender åbenbart, at kendsgernerne har vist sig stærkere end disse vrangforestillinger, som kun fortjener at kastes på møddingen. Men dertil har den højre side i salen end ikke bragt det. Den lader sig ikke distrahere af kendsgerner. Mens det vietnamesiske folk glæder sig, ærgrer man sig dér. Skønt alt det, man har bygget sin forestillingsverden på i denne sag, stykke for stykke er faldet i grus, så fortsætter man sin bagvaskelse og afmægtige hadskhed imod det vietnamesiske folk og dets frihedskamp. Og det gøres med påstande, som kun kan fremsættes med god samvittighed, for så vidt det også er forbundet med vidtgående ukendskab til forholdene og den historiske udvikling, og jeg noterer mig, at fremskridtspartiet mener, det er overfødig at diskutere disse problemer. Mere vigtige synes hr. Voigts genvordigheder med sin vogn at være.

Det gælder således også myten om en nordvietnamesisk aggression. Er man da ikke klar over, at allerede to gange, i 1945 og i 1954, har hele Vietnam modtaget international anerkendelse som én selvstændig stat? Afgrænsningen mellem nord og syd er, som det er nævnt, trukket med en lineal i Genève som en midlertidig foranstaltning indtil den afstemning, som inden 1956 skulle forene landet. Og den blev ikke til noget, fordi, som præsident Eisenhower siden har erkendt det — det er et citat — mindst 80 pct. ville stemme for Ho Chi Minh, som han udtrykte sig. Og det ville man ikke have.

Vil man da heller ikke lære af det totale sammenbrud for Thieu-regimet? Det sammenbrud var ikke bare et militært anliggende, militære fronter springer ikke frem med 200 km om dagen. Rejsningen imod marionetdiktaturet foregik samtidig nedefra, og deraf det uset hastige skred i begivenheder-